

Sluncesvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Kde je Žezlo pravdy? My to víme!

Jeden by řekl, že na co sáhnu, to se daří. Většinou to tak je, ale někdy to nemusí klapnout.

Při průchodu vyschlým údolím jsem pod palmou našel skoro umírajícího muže. Osvěžil jsem ho a utábořil se u něj. Když se probral a nabral sílu, pověděl mi zajímavý příběh o Žezlu pravdy. Slyšel jsi o něm? No já tehdy poprvé.

Dávno před vznikem císařství, když všude byla samá voda, žil muž, který zažil nejvíce podrazů, rozchodů a obelhání na celém světě. Poprosil proto bohy o schopnost rozpoznat když někdo lže. Bohové jeho upřímnou žádost vyslyšeli a dali mu Žezlo pravdy. A tady mi ten příběh trochu splývá. Tím žezlem jsi asi praštil dotyčného do hlavy a hlavice zbraně se rozzářila, pokud to byl lhář – anebo

pokud to byl lhář – anebo pokud nelhal. Nebo možná se vůbec nemuselo udeřit, to si už nejsem jistý. V každém případě, jsem tomu dobrému muži dal nějaký stříbrňák, protože pak popsal, kde to žezlo je.

U Starého kozla, ale už na stěně nevyšlo. Hospodský mi ale za nějaký ten peníz pověděl, že ten starý kus železa sebral jeden opilec. Naštěstí ten ochlasta byl známá kumpanie, a tak jsem ho snadno našel. Bohužel byl úplně mimo a potřeboval se něčím napravit. Po pár pivech a pálenice se dostal do kondice a prozradil mi, že ho hodil po dětech, které do něj kopaly, když usnul na ulici. Cenná informace za pár stříbrných.

Děti bylo všude jako smetl, ale stačilo několik

lízátek za pár drobných a věděl jsem, který uličník si s ním hrál na krále.

Výrostka jsem našel ale bez žezla. Když jsem se ho ptal, kam tu věc dal, vyběhl jeho otec a začal mě mlátit, že nemám co jeho klukovi strkat tak nebezpečnou věc do ruky. Stačilo pár stříbrných, aby se tatík uklidnil a řekl mi, že ho dal kováři, aby z něj ukoval něco užitečnějšího.

Kovář si na žezlo evidentně pamatoval, ale prý má moc práce a zadarmo ani kuře nehrabe. A tak bylo zapotřebí vysolit nějaký ten stříbrňák, aby se mi věnoval.

Nepochybují, že věděl o úžasné moci, kterou žezlo mělo, protože z něj udělal držadlo do hole jednoho kouzelníka. Nebyla to taková ta dlouhá hůl, co obvyčejně mívají, tato byla

dlouhá něco přes metr. On se o ni prý jen opíral.

Podle mne to byl jen maskovací trik. Myslím, že ten kouzelník žije v utajení a rozhodně by stálo za to zjistit proč. Protože nikdo, kdo má moc měnit dění kolem sebe, nežije v utajení či přetvářce.

Toto byla tak zásadní informace, že bylo nutné přehodnotit další postup. Bohužel jsem ho přehodnocoval tak dlouho, že jsem zapomněl jméno toho kouzelníka a místo kde žije. Celé to bylo o to smutnější, že ten den jsem spal pod širákem, protože drobáky tak nějak došly.

Ale dnes si zcela jasně vybavuji jak jméno, tak místo. Takže pokud by redakce Sluncesvitu nebo nějaký dobrodruh měl zájem, informaci mu za nějaký ten drobák poskytnu.

Poetický koutek

Aby byly polaskány nejen čtenářovy vjemy myšlenkové, ale ukojeni byli také milovníci kultury, otiskujeme báseň na téma půlčikům nejbližší z pera známého hobitího poety Pavi Šrutíka z Vrutova.

Sám doma

U nás večer straší
Když tu nejsou naši,
špacíruje po domě
mlaskal, chroustal, pažral,
stejskal...
a tak podobně.

Nic cenného neukradnou,
jenom zbaští, na co
padnou:
salám, sýry, vajíčka,
vše co uvidíš.
Mlaskal, chroustal, pažral,
stejskal,
a je prázdná spíž.

Pak je klid a v domě ticho.
Jen mě trochu bolí břicho.

